

[Josiassen.]

nærmere Undersøgelse viste sig at være dette, at det var Vandrotter, der havde lavet Løbegange, og Vandet havde saa arbejdet sig videre frem og fuldstændig undermineret Dæmningen, som af den Grund var ved at synke sammen. Men heldigvis blev Skaden udbedret ved disse mange Menneskers hurtige Hjælp, thi ingen ønsker Ulykker, ingen ønsker, at Sundet skal drukne.

Samme Foraar hændte der en anden Ting: en gammel Muddermaskine sank i Kanalen. Dagen efter beskyldte man ligefrem de lockoutede Arbejdere for at have øvet Sabotage, for at have anrettet Skade paa Maskinen for at bore den i Sænk. Ja, man gik saa vidt, at man henvendte sig til Politiet. En Politiundersøgelse blev sat i Gang, men heldigvis for Arbejderne viste det sig, at man ikke ad denne Vej kunde fremskaffe noget som helst Bevis. Jeg tror nu heller ikke, at nogen Arbejder har haft med det at gøre. Thi heldigvis er det jo saadan indenfor den danske Arbejderstand, at til Trods for Kampen for bedre økonomiske Forhold hører den danske Arbejder alligevel til de besindige, han øver ikke Sabotage paa noget Omraade.

En skønne Dag mødte Kongens Foged og satte nogle Arbejdere ud, som boede i Lodsejerlagets Huse. Naturligvis havde man varskoet dem om, at hvis de ikke var ude inden en bestemt Dag, vilde man gøre Alvor af Sagen. Under de daværende Forhold var det ikke muligt for de paagældende Arbejderfamilier, der omfattede Mand, Hustru og 6—7 Smaa børn, at skaffe sig nogen Lejlighed, og de blev saa boende. Det skulde de maaske ikke have gjort, det kan være, men paa Grund af Omstændighederne, Nødstilstanden, blev de boende. Saa melder Kongens Foged sig en Dag med 5 Mandes Styrke og beordrer disse Mennesker sat ud. Naturligvis var han i sin gode Ret, men det er nu alligevel haardt, selv om man har nok saa meget at udsætte paa Arbejderne, at jage Familier med 6—7 smaa Børn ud af Huset. Resultatet blev, at hver af disse Arbejderfamilier maatte tage til Takke med en lille Stue, for den enes Vedkommende i Forsamlingshuset, hvor den maatte leve en lang Tid; den anden blev taget til Naade af en Arbejdskammerat og anbragt hos denne. — Jeg fremfører disse Ting for at vise, at man intet har sparet fra Arbejdsgivernes Side for at genere Arbejderne paa forskellig Maade.

Maa jeg saa tilsidst have Lov til at spørge: Er nu Stillingen blevet bedre for Bøn-

derne i Kolindsund, er Afsætningen af deres Produkter: Korn, Hø, Halm og Frø blevet større, efter at Blokaden er ophævet? Nej, det er den ikke. Tidligere eksporterede og sendte man fra Kolindsund den ene Vognladning efter den anden med Korn, Hø, Halm og Frø ud omkring i Landet, ikke mindst til de store Købstæder, ikke mindst til København, til de store Vognmandsforretninger, hvor man havde et Par Hundrede Heste, og hvor man havde Brug for Halm og Foder, Strøelse o. s. v. Da var Stillingen en anden for Kolindsund. Og det var godt for dem, selvfølgelig, ingen misunder dem, at de kunde afsætte deres Produkter. Men der er kommet en Mand i Vejen med en Slæde, og det er Bilerne. Bilerne er traadt i Stedet for de mange Hestekøretøjer, og de store Vognmandsforretninger har ikke mere Brug for de Ting, jeg nævnte før. Hvad gør man saa nu derovre i Kolindsund? Ja, man bestræber sig naturligvis for fortsat at komme af med sine Produkter i størst mulig Udstrækning, men det er begrænset, hvad man kan sælge, og saa spekulerer man paa at oprette en Papirfabrik. Jeg ønsker dem al mulig Held og Lykke til dette Foretagende. Det er, hvad jeg og mit Parti selv ønsker her i Livet, den størst mulige Lykke og den størst mulige Virksomhed.

Men nu er det altsaa, Venstre og de Konservative kommer og siger til os andre Partier: Nu gennemfører vi en Lov, og hvis man ikke respekterer denne Lov, kan man blive idømt Fængsel paa ubestemt Tid. Der er ikke en Gang sat en Tidsbegrænsning i Lovforslaget med Hensyn til, hvor mange Aar man kan blive sat i Fængsel; det er der dog i selve Straffeloven. Og hvis man ikke faar Fængselsstraf, ja, saa kan man maaske slippe med en Bøde paa 100 000 Kr. Det er dette, som den ærede Ordfører for de Konservative anser for ganske naturlige og i Virkeligheden behagelige og lempelige Forhold. Ja, saadan kan man jo se paa det fra den Side; naar man har nok at leve af i Forvejen og ikke behøver at sørge for den Dag i Morgen, kan man nok tillade sig at se overlegent paa den Side af Sagen. Men for Arbejderne, som denne Lov truer med Ødelæggelse af deres Organisationer, er der ikke Grund til at se lyst paa den. Man har jo gyldigt Bevis for, at de højeste Instanser i Forvejen er i Stand til at idømme disse store noksom bekendte Erstatningssummer, og jeg synes derfor ikke, det taler til Ære for de to Partier at ville hæfte denne sorte Kokarde paa deres Bryst.